

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3201/05
29.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић, Споменке Зарић, Слађане Накић – Момировић и Софије Вагнер – Личеноски, чланова већа, у спору тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, које заступа БА, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене ВВ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. 1187/05 од 22.9.2005. године, у седници одржаној 29.12.2005. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужене ВВ, изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. 1187/05 од 22.9.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Кикинди П. 530/04 од 10.2.2005. године обавезана је тужена ВВ да тужиоцу накнади штету у износу од 450.000,00 динара, као динарску противвредност износа од 15.000,00 ДМ, са законском затезном каматом од 15.11.2001. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 115.475,00 динара са законском затезном каматом од 10.2.2005. године до исплате, а тужилац обавезан да туженом ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 43.828,00 динара са законском затезном каматом од 10.2.2005. године до исплате.

Пресудом Окружног суда у Кикинди Гж. 1187/05 од 22.9.2005. године делимично је усвојена жалба тужене ВВ и првостепена пресуда преиначена у погледу одлуке о камати, тако што је тужиоцу, уместо законске затезне камате, досуђена домицилна камата за период од 15.11.2001. године до 18.3.2002. године на износ дуга од 15.000 ДМ, све у динарској противвредности по курсу важећем на дан исплате. У преосталом делу, првостепена пресуда је потврђена.

Против ове пресуде тужена ВВ изјавила је ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. ст. 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена ВВ живела је у брачној заједници са сада пок. ПП. У том браку рођено је њихово заједничко дете – син ББ, тужени у овом спору. Сада пок. ПП преминуо је ___ године. Све до његове смрти, вођено је заједничко домаћинство са јединственом економском заједницом и заједницом привређивања. Током трајања брака, стекли су стамбено-пословни простор ДД, која је била њихово сувласништво до 1997. године. Тада је сада пок. ПП свој сувласнички део поклонио супрузи – туженој ВВ. Од 1978. године сада пок. ПП је у том пословном простору имао самосталну радњу "ГГ". У њој је обављао регистровану делатност поправки возила. Од 1996. до 1997. године проширио је делатност на сервисирање и продају путничких возила марке "ЂЂ". Да би ту делатност одвојили од примарне делатности "ГГ", супружници су те године купили стару кућу ДД. На том месту, после рушења, изградили су стамбено-пословну зграду. Због ширења делатности продајом возила из програма "ЂЂ", 1.8.2000. године основано је предузеће "ЕЕ" са седиштем у ЖЖ, а као оснивач и директор овог предузећа била је уписана тужена ВВ. Међутим, ту аутокућу од њеног оснивања водио је сада пок. ПП. Тужена ВВ се само упознавала са послом радећи у службној пошти коју су отворили у оквиру аутосалона. Пошто је водио све послове, сада пок. ПП је у јулу месецу 2001. године позајмио од тужиоца износ од 18.000 ДМ са каматом. Са тужиоцем је од раније био у добрим односима. За позајмлени износ је у првој половини новембра те године тужиоцу испоручио путничко возило "33". У циљу даљих пословних инвестиција, што је био мотив позајмице, сада пок. ПП је поново од тужиоца 15.11.2001. године позајмио 15.000 ДМ са уговореном каматом од 10% месечно без издавања признанице. Ова позајмица извршена је у присуству сведока СС и СС1 и СС2. У даљем пословању, сада пок. ПП се задуживао и од других лица. Према својеручном списку на дан извршеног самоубиства дуговао је 591.440 ДМ. После његове смрти, пошто су се супруга и син одрекли наслеђа, наследио га је брат. Заоставштину је чинила 1/3 стамбене зграде са грађевинским земљиштем и покретним стварима. Решењем Трговинског суда у Зрењанину Ст. бр. 309/02 од 26.9.2002. године отворен је а отмах без спровођења и затворен стечајни поступак над предузећем "ЕЕ" Иначе

године створен је, а одмах се и спроводио, и затворен стечајни поступак над предузетом ББ. Тиме је, тужена ВВ води се као незапослено лице. Тужени ББ је потом, као оснивач на истој адреси, регистровао друго предузеће "ИИ" и као директор тог предузећа уписан је у регистру.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно закључују да је тужена у обавези да позајмљени износ врати тужиоцу, обзиром да су та средства унета у заједничке инвестиције заједнице привређивања тужене ВВ и сада пок. ПП. Он је, кроз пословање сродних -истоветних делатности, јединствено водио аутомеханичарску радњу са продајним сервисом, који је био регистрован на његово име, и предузеће, регистровано на име тужене ВВ, као директора друштва, у које послове се тужена ВВ није непосредно укључивала, али јој нису могли остати непознати.

Наиме, пословање је вођено и преко радње и преко предузећа, а од тако вођених делатности стицај приход, који је уношен у заједничко домаћинство. Капитал, који је стечен кроз непокретности, уговором о поклону пренет је делом на тужену ВВ, а делом на туженог ББ. Према трећим лицима, сада пок. ПП, важио је за имућног пословног човека. Тиме је створен привид функционално непромењеног идентитета пословања, чему је тужена допринела својим пристанком да формално буде уписана као оснивач и директор предузећа, које је уз њену сагласност водио сада пок. ПП. Таквим својим понашањем, тужена ВВ и сада пок. ПП створили су свесни привид јединства правне личности. Својим пасивним ставом, тужена је омогућила такво пословање, па мора сносити и одговорност за дугове који су из таквог пословања произашли. Ово налажу општа начела облигационог права из чл. 12, 15. и 17. Закона о облигационим односима, којима су регулисана начела савесности и поштења, начела једнаке вредности давања и дужности испуњења обавеза.

Обзиром на то, правилно је примењен члан 54. став 1. тач. 2. и 3. Закона о предузећима, који регулише одговорност за обавезе предузећа целокупном својом имовином за случај да се предузеће злоупотреби да би се оштетили повериоци, као и за случај да се супротно прописима са имовином предузећа поступа као да је у питању лична имовина оснивача, чланова и акционара, чланова управе и извршног одбора директора. Притом, правилно је тужиоцу на износ дуга за период од 15.11.2001. до 18.3.2002. године, као дана подношења тужбе, досуђена домицилна камата у динарској противвредности по курсу важећем на дан исплате, а од тог датума, као дана извршене конверзије, законска затезна камата на досуђени износ дуга у динарима, према члану 562. став 2. Закона о облигационим односима.

У ревизији се скоро искључиво понављају жалбени наводи, који су били предмет оцене окружног суда. Ту оцену у целини прихвата и Врховни суд. Притом, истицањем ревидента да пред новим судијом појединцем нису изведени никакви нови докази и да је првостепени суд из већ изведених доказа утврдио другачије чињенично стање и извукао другачији чињенични и правни закључак, оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посебно побија утврђено чињенично стање што, према члану 385. став 3. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

То су разлози што је Врховни суд, на основу члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

вс